

— Skarżący podnoszą po pierwsze, że pozwana uznała określenie „czynnika ryzyka” za obligatoryjne we wniosku o udzielenie zezwolenia, chociaż obowiązek taki nie wynika z rozporządzenia nr 1924/2006.

2) Zarzut drugi dotyczący nieuwzględnienia faktycznego określenia „czynnika ryzyka” we wniosku o udzielenie zezwolenia

— Skarżący zarzucają ponadto, że pozwana nie dostrzegła, iż w swoich propozycjach sformułowania wnioskowanego oświadczenia zdrowotnego faktycznie określili oni „czynnik ryzyka”.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

— Skarżący podnoszą następnie, że rozporządzenie nr 1170/2011 jest w całości nieproporcjonalne.

4) Zarzut czwarty dotyczący braku wystarczającej podstawy prawnej

— Zaskarżone rozporządzenie nie posiada poza tym zdaniem skarżących wystarczającej podstawy prawnej, gdyż opiera się na przepisach art. 17 w związku z art. 14 ust. 1 lit. a) i art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1924/2006, które ze swej strony naruszają prawo Unii, a w szczególności zasadę proporcjonalności.

5) Zarzut piąty dotyczący niedopuszczalnego instrumentu legislacyjnego

— Skarżący podnoszą po piąte, że pozwana naruszyła istotne wymogi proceduralne, przyjmując rozporządzenie zamiast przewidzianej w rozporządzeniu nr 1924/2006 decyzji.

6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia podziału kompetencji

— Skarżący podnoszą w tym kontekście, że przewidziany w rozporządzeniu nr 1924/2006 podział kompetencji pomiędzy pozwaną, Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności i Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit został naruszony w postępowaniu przez pozwaną.

7) Zarzut siódmy dotyczący braku przyjęcia decyzji w terminie

— Skarżący zarzucają ponadto naruszenie określonych w rozporządzeniu nr 1924/2006 terminów zawitych na przekazanie wniosku o udzielenie zezwolenia, sporządzenie opinii naukowej i wydanie decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia.

8) Zarzut ósmy dotyczący niewystarczającego uwzględnienia argumentacji

— Skarżący zarzucają następnie pozwanej, że naruszyła istotne wymogi proceduralne, gdyż w swej decyzji w sprawie udzie-

lenia zezwolenia nie uwzględniła istotnej części argumentacji skarżących i zainteresowanych podmiotów trzecich biorących udział w postępowaniu.

9) Zarzut dziewiąty dotyczący braku uzasadnienia

— Skarżący podnoszą w końcu, że pozwana nie wypełniła wystarczająco swojego obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 404, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 299, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2012 r. — Alfacam i in. przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-21/12)

(2012/C 89/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alfacam (Lint, Belgia); Via Storia (Schiltigheim, Francja); DB Video Productions (Aartselaar, Belgia); IEC (Rennes, Francja); et European Broadcast Partners (EUBROPA) (Aartselaar) (przedstawiciel: B. Pierart, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Parlament Europejski w dniu 18 listopada 2011 r. o przyznaniu spółce akcyjnej prawa belgijskiego WATCH TV S.A. zamówienia EP/DGCMM/AV/11/11 lot 1 Świadczenie usług video, radiowych i multimedialnych — Usługi świadczone na rzecz Parlamentu Europejskiego w Brukseli;

— w związku z tym stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Parlament Europejski o odrzuceniu ofert czterech pierwszych skarżących, działających w ramach stowarzyszenia ad hoc EUROPEAN BROADCAST PARTNERS, która to oferta została zaklasyfikowana na drugim miejscu w zamówieniu EP/DGCMM/AV/11/11 lot 1 Świadczenie usług video, radiowych i multimedialnych — Usługi świadczone na rzecz Parlamentu Europejskiego w Brukseli;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 94 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾ w zakresie, w jakim oferta wybranego ubiegającego się zawiera nieprawdziwe oświadczenia, tak że ów ubiegający powinien zostać wyłączony z przetargu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2012 r. — IDT Biologika przeciwko Komisji

(Sprawa T-30/12)

(2012/C 89/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: IDT Biologika GmbH (Dessau-Roßlau, Niemcy) (przedstawiciele: R. Gross i T. Krupa, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji delegacji Unii Europejskiej w Republice Serbii z dnia 5 października 2011 r., mocą której odrzucono ofertę IDT Biologika GmbH, że spółka ta dostarczy w ramach przetargu oznaczonego jako Euro-pAid/130686/C/SUP/RS Re-Launch LOT 1, polegającego na dostawie szczepionki przeciwko wścieklicznie na rzecz ministerstwa rolnictwa, leśnictwa i gospodarki wodnej Republiki Serbii w związku z zamówieniem nr 1 oraz udzielono przedmiotowego zamówienia różnym firmom pod kierownictwem „Biovet a. s.”;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca na poparcie swojej skargi podnosi naruszenie art. 252 ust. 3 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2342/2002⁽¹⁾, ponieważ oferta, która otrzymała zamówienie w opinii skarżącej nie odpowiada technicznym wymogom specyfikacji przetargu zarówno pod kątem wymogu braku wirulencji szczepionki dla człowieka, jak i z punktu widzenia wymaganych zezwoleń w ten sposób, że nie powinna być brana pod uwagę.

Ponadto uwzględnienie przyjętej oferty konsorcjum pod kierownictwem „Biovet a. s.” jest wyrazem nierównego traktowania pod kątem porównania cen, ponieważ oferta skarżącej jest jedyną, która odpowiada wszystkim wymogom faktycznie sformułowanym w specyfikacji przetargu i stąd stanowi jedyną ważnie złożoną ofertę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot europejskich (Dz.U. L 357, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2012 r. — Pips przeciwko OHIM — s.Oliver Bernd Frezer (ISABELLA OLIVER)

(Sprawa T-38/12)

(2012/C 89/47)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pips BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: J.A.K. van den Berg, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: s.Oliver Bernd Freier GmbH & Co. KG (Rottendorf, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 października 2011 r. w sprawie R 2420/2010-1;

— uwzględnienie zgłoszenia nr 7024961 wspólnotowego słownego znaku towarowego „ISABELLA OLIVER” dla wszystkich towarów i usług, których dotyczyło postępowanie przed Pierwszą Izbą Odwoławczą oraz

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: znak słowny „ISABELLA OLIVER” dla towarów i usług z klas 3, 4, 12, 14, 16, 18, 20, 21, 24 i 25 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 7024961